

VIŠI SUD U PODGORICI, kao drugostepeni, u vijeću sastavljenom od sudija Ljiljane Lalićević, kao predsjednika vijeća, Rade Kovačević i Dragice Milačić, kao članova vijeća, uz učešće stručnog saradnika Valentine Aranitović, u pravnoj stvari tužioca Radulović Veselina, iz Podgorice, koga zastupa punomoćnik Mićović Danilo, advokat iz Podgorice, protiv tuženog RCG-MUP Podgorica, koga zastupa Vrhovni Državni tužilac, a ovog po ovlaštenju Grujo Radonjić zamjenik ODT Podgorica, radi poništaja odluka, odlučujući po žalbi tužioca izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda u Podgorici P.br.19954/01 od 15.01.2008. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 13.03.2009. godine, donio je,

P R E S U D U

ODBIJA SE žalba tužioca kao neosnovana i presuda Osnovnog suda u Podgorici P.br.19954/01 od 15.01.2008. godine, **POTVRĐUJE**.

O B R A Z L O Ž E N J E

Presudom Osnovnog suda u Podgorici P.br.19954/01 od 15.01.2008. godine, odlučeno je:

"ODBIJA SE kao neosnovan tužbeni zahtjev tužioca kojim je traženo da se kao nezakonita ponište rješenja tužene broj 151-20/2000-1 od 04.05.2000. godine i broj 151-20/2000-2 od 09.05.2000. godine, i tužena obaveže da po osnovu naknade materijalne štete na ime neisplaćene zarade, naknade za topli obrok, operativnog dodatka i regresa, računajući od dana zasnivanja radnog odnosa kod drugog poslodavca, tužiocu isplati iznos od 19.960,67 €, uz pripadajuću zateznu kamatu počev od dana izrade nalaza, pa do konačne isplate.

Svaka stranka snosi svoje troškove postupka."

Protiv prvostepene presude tužilac je blagovremeno izjavio žalbu iz svih razloga predviđenih zakonom. U žalbi ističe da je prvostepeni sud u pobijanoj presudi iskaze svjedoka koji su saslušani u disciplinskom postupku upotrijebio u parnici i na tim iskazima utvrđuje činjenično stanje i zasniva presudu, te da je time povrijedio načelo neposrednosti. Dalje navodi da je postupajućem sudiji predmet dodijeljen 2006 godine u rad a da je prvo ročište održano dana 09.02.2006. godine, i da se iz tog zapisnika jasno vidi da postupajući sudija nije raspravu počeo iznova u smislu čl. 321. st. 3. ZPP-a već je nastavio dokazni postupak. Tužilac navodi i to da prvostepeni sud u presudi navodi koje dokaze je proveo u dokaznom postupku, iako iz spisa predmeta se nesporno utvrđuje da to nije urađeno. Nadalje ističe da je prvostepeni sud bio u obavezi da u obrazloženju presude izloži činjenice koje su koje su stranke iznijele i dokaze koje su predložile, koje je od tih činjenica utvrđivao, zašto i kako ih je utvrdio, koje je dokaze izveo i kako ih je cijenio, te da posebno navede koje odredbe materijalnog prava je primijenio odlučujući o tužbenom zahtjevu. Takođe ističe da nijesu tačni navodi u prvostepenoj presudi da je tužilac odustao od predloga saslušanja svjedoka pred sudom. Konačno predlaže da Viši sud preinači prvostepenu presudu ili da je ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu nije podnijet.

Ispitujući pravilnost i zakonitost prvostepene presude povodom izjavljene žalbe, u smislu čl. 379. ZPP-a, ovaj sud nalazi da je žalba tužioca neosnovana.

Po ocjeni ovog suda, prvostepeni sud je, nasuprot navodima iz žalbe u predmetnoj pravnoj stvari bez počinjenih bitnih povreda odredaba parničnog postupka, potpuno i pravilno utvrdio sve sporne činjenice od odlučnog značaja za donošenje pravilne i zakonite odluke, a na tako utvrđeno činjenično stanje pravilno je primijenio materijalno pravo. Za svoju odluku prvostepeni sud je dao potpune i jasne razloge koje u svemu prihvata i ovaj drugostepeni sud i na njih upućuje žalioca.

Iz spisa predmeta proizilazi da je disciplinski organ tuženog u disciplinskom postupku utvrdio da je tužilac bez znanja ovlašćenog službenog lica i bez odobrenja nadležnog starješine dana 24.12.1999. godine u Podgorici prisustvovao primopredaji

Auto guma između Vujačić Dragana i Mandić Faruka u vrijednosti od 12.000 DM a dana 27.12.1999. godine u Bijelom Polju prisustvovao je primopredaji 89 komada auto guma u vrijednosti od 127.244,55 dinara između Vujačić Dragana i Dizdarević Mehmeda na ime prebijanja spornog duga od strane Bogdanović Slobodana prema Vujačiću, pri tom legitimišući se kao policajac pokazujući službenu legitimaciju.

Prvostepeni sud je, po mišljenju ovog suda, pravilno postupio kada je odbio tužbeni zahtjev. Ovo iz razloga što ne stoje žalbeni navodi tužioca da prvostepeni sud nije pravilno cijenio iskaze svjedoka saslušanih u disciplinskom postupku, jer su se svi svjedoci u disciplinskom postupku jasno i precizno izjasnili da je tužilac prisustvovao u Podgorici i Bijelom Polju primopredaji auto guma pri tom legitimišući se kao policajac i potpisujući zapisnik o primopredaji u svojstvu službenog lica iako za preduzimanje službenih radnji nije imao odobrenje od nadležnih starješina, niti je obavijestio starješine o preduzetim radnjama.

Neosnovani su i navodi iz žalbe da postupajući sudija kome je dodijeljen predmet u rad nije počeo iznova raspravu jer se iz zapisnika o glavnoj raspravi koja je održana 05.05.2006. godine jasno vidi da je postupajući sudija počeo raspravu iznova čitanjem tužbe i da je postojala saglasnost stranaka da se ponovo ne provode već provedeni dokazi, već da se pročitaju raspravni zapisnici sa ročišta na kojima su ti dokazi provedeni.

Takođe se neosnovano ukazuje žalbom da prvostepeni sud u pobijanoj presudi ne navodi koje je dokaze proveo i kako ih je cijenio. Naime, u postupku donošenja prvostepene presude, prvostepeni sud je na osnovu dokaza koje je pravilno cijenio u smislu čl.9 ZPP-a, na nesumljiv način utvrdio da je tužilac učinio težu povredu radne obaveze koja mu se stavlja na teret, a ovo potvrđuje i iskaz svjedoka Vujičić Dragoslava koji je naveo da je tužilac radio kod MUP-a RCG CB Podgorica kao inspektor za suzbijanje krivičnih djela krađe motornih vozila, te da je njega kao neposrednog starješinu tužilac morao usmeno obavijestiti za preduzete radnje na teritoriji Podgorice i van teritorije Podgorice, što nije učinio već je samoinicijativno prduzimao radnje.

Neosnovano se ukazuje žalbom i to da u toku postupka tužilac nije odustao od predloga saslušanja svjedoka s obzirom na činjenicu da je predložio saslušanje svjedoka a kasnije odustao od tog predloga navodeći da saslušanje ovih lica nije potrebno jer ne spori tačnost njihovih navoda.

Imajući u vidu naprijed navedeno na osnovu utvrđenja činjeničnog stanja disciplinski organ tužene je sproveo disciplinski postupak u skladu sa pravilnikom o utvrđivanju disciplinske odgovornosti u roku predviđenom za vođenje disciplinskog postupka odnosno pravilno je utvrdio da je tužilac učinio u sticaju povrede radnih obaveza iz čl. 57. st. 1. tač. 7. i 12. Zakona o unutrašnjim poslovima a koje se sastoje u ponašanju koje šteti ugledu službe i bavljenja poslovima koji su nespojivi sa službenom dužnošću, tako da su žalbeni navodi tužioca da nije trebao obavjestiti nadležnog starješinu o preduzetim radnjama neosnovani.

Kako ovakvim navodima žalbe nijesu dovedeni u sumnju razlozi prvostepene presude to je istu valjalo potvrditi i žalbu tužioca odbiti kao neosnovanu.

Ovaj sud je cijenio i ostale navode žalbe ali je našao da su bez uticaja na drugačije presuđenje.

Sa izloženog, primjenom čl.382 ZPP-a, odlučeno je kao u izreci.

VIŠI SUD U PODGORICI

Dana, 13.03.2009. godine

PREDSJEDNIK VIJEĆA-SUDIJA

Ljiljana Lalićević s. r.

Tačnost otpisivanja ovjerava:
Ovlašćeni službenik suda

